“Ta je odšel k Pilatu in zaprosil za Jezusovo truplo.” (Luka 23,52)
Dne 2. januarja 1844, zvečer

1 Zopet vam prepuščam prosto izbiro in navedite neko osrednje sonce iz knjige življenja; in tako izberite besedilo!
2 “Ta je odšel k Pilatu in zaprosil za Jezusovo truplo.”
3 Besedilo ste izbrali; Jaz pa ne morem nič za to, ako izberete ravno takšno besedilo, ki se natančno prilega k naši stvari.
4 Jožef iz Arimateje je odšel k Pilatu in zaprosil za Gospodovo truplo, ki mu ga je Pilat tudi dal.
5 Ta Jožef iz Arimateje je bil Nikodemov prijatelj in je to delo naredil bolj v imenu svojega dobrega prijatelja kakor v lastnem. Kajti Nikodem je bil velik, tajni Maziljenčev oboževalec, se pa tega dela ni upal storiti javno, iz nekega strahu pred velikimi svečeniki in farizeji; zato ga je preložil na svojega prijatelja, ki je bil prav tako velik Maziljenčev privrženec, vendar čisto na skrivaj. To kratko pojasnilo je potrebno, da boste bolje razumeli, kar sledi.
6 Kako se torej prilega k naši stvari to besedilo in sploh ta majhni dogodek?
7 Predstavljajte si pod “Nikodemom” skrito ljubezen do Gospoda; pod “Jožefom iz Arimateje” pa predstavljajte vero v Gospoda.
8 Kaj pa je vera v razmerju do ljubezni? Ona je strežnica slednje. Tako je bil torej tudi Jožef iz Arimateje priročni Nikodemov pomočnik, ki je na skrivaj ljubil Gospoda.
9 Kaj je zahtevala vera od Pilata? Zahtevala je Gospodovo truplo, ga zavila v belo platno, potem ko ga je snela s križa, poprej še mazilila truplo z izbranimi dišavami in ga končno na lastnem vrtu položila v nov grob, izklesan v skali, v katerem poprej še ni ležal nihče.
10 Kaj označuje vse to? - Vse to označuje zadovoljevanje vedoželjnosti vere. Ta, sama po sebi plemenita vedoželjnost poišče vse, kar si more domisliti, da bi našla živo zadovoljitev.
11 Gre k Pilatu in si izprosi dovoljenje; kar pomeni toliko kot: Ta vedoželjnost gre k posvetnosti in poišče v njej vse, kar bi ji moglo služiti za potrditev resnice.
12 Ko je enkrat sprejela od sveta vse, kar je iskala, se obrne h Križanemu. Toda kako? Trudi se postaviti vse besede in pojasnila v pravo luč, jih s tem osvoboditi vseh na videz skrivnostnih nasprotij, ki jih najdemo v Svetih zapisih.
13 To ji tudi uspe; pravilno je sprostila telo s križa, ki prav v svoji sami podobi predstavlja navzkrižje. Vendar, kaj ima ta plemenita vedoželjnost sedaj pred seboj? Vidite, mrtvo truplo, v katerem sedaj ni življenja!
14 Plemenita vedoželjnost to sedaj tudi dojame; vendar je kljub temu sama v sebi vesela zaradi srečne sprostitve s križa. -Truplo mazili z izbranimi dišavami, ga zavije v belo platno in ga nato položi v nov grob, v katerem poprej ni še nihče ležal.
15 Kaj naj to pomeni? S takšnim temeljitim pojasnilom besede v Svetih zapisih je Božji izvor iste nedvomno razviden in kot takšen tudi spoštovan in zelo čaščen. To je

maziljenje. Kajti neredko se nekdo izraža z prevzvišenimi izrazi odostojanstvu in Božji vzvišenosti Svetih zapisov, vendar je vse to maziljenje trupla.
16 Človek s to plemenito vedoželjnostjo ovije tako spoznano resnico z najvišjim in najčistejšim spoštovanjem, - ja, vztrepeta pred veličino modrosti v tej knjigi; in to ni nič drugega kakor povijanje trupla v bela platna. Kakor so ta bela platna polna nedolžnosti in so čista, takšno je tudi blago ponižno spoznanje; toda truplo, mazilo, kakor tudi platna, niso živa in tudi ne dajejo življenja.
17 Tedaj položi truplo v nov grob. Kaj pa pomeni zdaj to? - Spoznanja, ki si jih je človek pridobil s svojo plemenito vedoželjnostjo, mu ne dajo življenja, nobenega živega prepričanja; zato jih zbere skupaj in jih položi v grob svojega globljega razumevanja. Nanj zavali kamen, kar pomeni toliko kot: na vse resnice, ki jih je spoznal kot čiste, položi prav težak dvom; kajti reče si: “Vse te rešitve tajnih skrivnosti v Svetih zapisih zvenijo nadvse lepo; toda kljub temu niso nazorno prepričljive.
18 In poglejte, dobesedno takšno je stanje vsakega knjižnega molja! Prebrano more razumeti še tako dobro po naravnem pomenu, pa vse tja do notranjega duhovnega pomena. Ko pa hoče v resnici preizkusiti vse, s čimer se je dobro seznanil, potem izkusi, da se njegovi volji ne ukloni niti najmanjši prahec v žarku sončne svetlobe. In ko hoče opazovati življenje duha, namesto njega srečuje le temo groba, v katerega je položil truplo; ali drugače povedano: o onostranstvu ne zazna v sebi nikakršne nazorne gotovosti, temveč vse v njem je ena sama nedokazana trditev in s tem vseskozi čisto nič več, kakor neko truplo v grobu.
19 Kaj mu je to pomagalo? Naj je še toliko prebral, s prebranim ne more priti do živega prepričanja, stalno je enak onemu Jožefu iz Arimateje, ki je sicer res snel truplo s križa, ga namazilil in povil v bela platna, - toda truplo ostane truplo, ki ga vedno odnesejo v grob.
20 Opazujmo raje našo Magdaleno! Tudi ona je bila ob tem dejanju zraven; toda ona ni povila trupla ali besede v platno in jo položila v grob, temveč v svoje od ljubezni žareče srce; in ko je potem prišla k grobu, je moč ljubezni odvalila kamen dvoma. Platna so ležala lepo zložena v grobu, kar pove toliko kot: njena ljubezen je uredila Božjo besedo v njej. Nič več ni našla trupla, zato pa Živega, ki je vstal iz groba.
21 Kaj je potem zares bolje: položiti truplo v grob ali pa najti Živega nad grobom? - Menim, da je slednje očitno boljše.
22 Zakaj pa je našla Magdalena, česar Jožef iz Arimateje ni našel? Ker je malo brala, pač pa veliko ljubila, Jožef iz Arimateje pa je veliko bral - kakor Nikodem - pa malo ljubil. Zato je tudi imel opraviti z mrtvecem, - Marija (Magdalena) pa z Živim!
23 Menim, da je jasno tudi to; toda prihodnjič bomo kljub temu zopet vzeli eno

osrednje sonce.

Jakob Lorber
Pojasnila svetopisemskih besedil